

er stegen omtrent 1 Million Kr., medens Indtægten er gaaet ned med omtrent 50,000 Kr. Jeg skal ikke spaa noget som helst om, hvordan Finansloven vil komme til at se ud ved 3die Behandling, men i alt Fald er der den bedste Udsigt til, at vi ved 3die Behandling ville kunne staa med et Finanslovsforslag, der i alt Fald holder Balance, maaske endog viser et Overskud.

Der er antagelig heller ikke Anledning til at komme ind paa at gøre Rede for, hvor Udgiftsforhøjelserne findes. De ere for Resten fordelte nogenlunde jævnt, naar vi undtage § 27, hvor der ganske vist findes saa meget, at der i Virkeligheden ikke bliver ret meget tilovers til Fordeling paa samtlige de øvrige Paragraffer. Paa § 27 have vi de store Udgifter, som have været Genstand for adskillig Behandling, navnlig saadan et Spørgsmaal som det om Anlæg af et Dobbeltspor mellem Fredericia og Taulov, der tager en ikke ringe Part. Jeg skal som sagt ikke komme nærmere ind paa at gøre Rede herfor.

Til Slutning ønsker jeg at gøre opmærksom paa, at da jeg første Gang havde den Ære at være Ordfører ved Finanslovsforslagets 2den Behandling, havde jeg, da vi sluttede 2den Behandling, her i Tinget Lejlighed til at gøre opmærksom paa, at Finansudvalgets Stilling under Venstreministeriet efter Systemskiftet havde været den samme som under Højreministerierne. Finansudvalget var gaaet ud fra, at det fremdeles vilde være rigtig kritisk og nøje at gennemgaa hver enkelt af de Poster, der findes paa Finanslovsforslaget. Jeg har fundet Anledning til, ikke mindst efter de Forhandlinger, der have fundet Sted ved Finanslovens 2den Behandling, at drage denne Udtalelse frem paa ny og gøre opmærksom paa, at Finansudvalget fremdeles anser det for at være den rigtige Fremgangsmaade, naar Talen er om Finanslovsforslagets Behandling saa vel i Udvalget — og da navnlig der — som ogsaa her i Tinget, og jeg skal slutte med at føje til, at jeg haaber, man fremdeles vil følge denne Fremgangsmaade og overalt i sin Stilling overfor de enkelte Spørgsmaal kun vil lade sig lede af de rent saglige Hensyn. Henset til den store Betydning, det har at bevare Hovedindflydelsen paa Bevillingsspørgsmaalene, er det overordentlig vigtigt, at man overalt tager sin Stilling rent sagligt. Det skal nok vise sig, at det er det, der i Længden giver det bedste Resultat saa vel politisk som bevillingsmæssig set.

Finansministeren (*Vilhelm Lassen*):

Jeg kan kun være glad ved den Behandling, det ærede Finansudvalg har givet mine Budgetter. De Ændringer, jeg har stillet — det er ikke mange —, ere tiltraadte af hele Udvalget, og hverken Udvalgets Mindretal eller dets Flertal eller hele Udvalget have stillet Ændringer. Der findes ikke en Gang paa mit Budget nogen Sag til Samraad, saa fra et Ministerstandpunkt kan man ikke tænke sig noget behageligere Møde med Finansudvalget end det, jeg har i Aften.

De Ændringer, jeg har stillet, som alle have vundet Finansudvalgets Tilslutning, give mig ikke Anledning til Omtale. Jeg skal kun gøre et Par Bemærkninger til de mere almindelige Betragtninger, som den højtærede Ordfører fremsatte. Den ærede Ordfører gjorde opmærksom paa den Redegørelse, der findes i Betænkningen, for Forrentningen af, hvad Statskassen har indestaaende i Banker og Sparekasser, og han gjorde meget rigtigt opmærksom paa, at den Rente, der gives af disse Indskud, i Almindelighed er tilfredsstillende, nemlig 3, 3½ eller 4 pCt., eftersom Indskuddene henstaa med 4 Dages, 1 Maanedes eller 3 Maanedes Varsel. For saa betydelige Beløb, som der her er Tale om, maa dette siges at være en meget tilfredsstillende Rente. Men vi have desuden, som den ærede Ordfører gjorde opmærksom paa, staaende som Indskud og ere nødte til at have det, en Del Midler som Folio eller Konto-Kurant hos de store Banker. Dette er i Virkeligheden den Kassebeholdning, hvormed vi virke. Staten maa med ganske kort Varsel eller saa godt som uden Varsel kunne disponere over temmelig store Beløb. Derfor maa den have temmelig store Beløb staaende, som maa kunne tages ud uden Varsel. Af disse Beløb har der hidtil kun været svaret ½ pCt. Rente, og det er en gammel Sag mellem Finansudvalget og Finansministeren, at man fra Udvalgets Side har ønsket, at denne Rente skulde sættes op. Det er unægtelig en lav Rente, men man har fra Bankernes Side hidtil modsat sig en Forhøjelse, idet man har sagt, at da Staten gjorde saa rigelig Brug af Pengene, maatte de næsten altid holdes disponible; og at Staten paalægger Bankerne foruden at holde Beløbene til Raadighed at paatage sig Ulejligheden og Udgiften ved deres Forsendelse til de Steder, hvorhen de dirigeres ved Anvisninger enten fra Finanshovedkassen eller andet Departement i Finansministeriet. Sagen har ogsaa været